

Csász Gergő

INGA

Kábé 45-50 percbe telik kora reggel
pesti lakásomból odaérni a munkahelyemre.
Kis-Zuglóból indulok, és a Boráros a célom.
Leggyorsabb, ha nem is szállok trolibuszra, helyette
első útszakaszom rögtön sétálva teszem meg;
aztán villamoson zötyögök ki a Nemzetiig, majd
ott átszálok a 2-es HÉV-re (vagy újra gyalogolok
pár száz métert), és meg is érkeznék irodámba,
hogyha a múlt héten nem rúgtak volna ki onnan.

NEM AZ

ne féljek, ez még nem paranoia,
nincsen nagy baj, tízezer,
négy alkalommal havonta,
a számlát milyen névre parancsolja?

közben kettőt pislantott, azt hitte,
nem vettem észre, pedig de.
kettő gyorsat egymás után
és én egyből tudtam, hogy nem őszinte.

ajtóhoz kísért és én elbúcsúztam,
de nem mentem sehova,
hallgatóztam és éreztem,
ahogy a vérem oxidál a húsban.

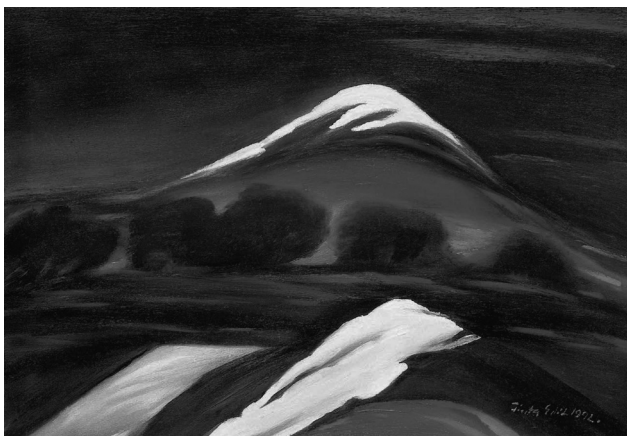
akkor mi?

EMÉSZTŐ

vadul kopogtat, mintha kalapáccsal,
félő, kiszakad a bordakeret.
nem hallod, gergő? gáz van, bazmeg, gáz van!
ez már tényleg semmi jó nem lehet!
ajtód félelmekkel torlaszoltad el,
egyre csak szorulnak a farpofák.
körültted ez bizony nem is panel,
hanem óriás betonszarkofág,

tele sugárzó, ádáz pusztulattal.
nyomodban több száz évnyi dögszag? ugyan!
nemsokára valami új épül itt

a romra majd, te meg maradsz alatta:
gyors felszívódású időkapszula,
üzenet és hatóanyag nélküli.

Az örök hó határa, 1992 (62 x 82 cm, olaj, vászon)